

Najnebezpečnejšie je splnené pranie

MALE LASKAVOSTI

ERIN A. CRAIG

YOLIO

ERIN A. CRAIG

MALÉ
LÁSKAVOSTI

Preložila Jana Seichertová

YOLi

Erin A. Craig
SMALL FAVORS

Copyright © 2021 by Erin A. Craig
Translation © 2023 by Jana Seichertová
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic,
Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague.
Jacket art copyright © 2021 by Sean Freeman
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8947-5

*Venujem mame.
Ďakujem, že si nikdy neodmietla,
keď som Ťa požiadala,
aby si mi porozprávala strašidelný príbeh...
a že si každému vymyslela šťastný koniec.*

Dôležité rodiny v zhromaždení

Downingovci

Gideon (včelár) a Sarah, Samuel, Ellerie, Merry, Sadie

Danforthovci

Cyrus (farmár), Rebecca, Mark

McClearyovci

Amos (starší a majiteľ obchodu so zmiešaným tovarom)
a Martha

Dodsonovci

Matthias (starší a kováč) a Charlotte

Schäferovci

Leland (starší a pastier) a Cora

Briardovci

Clemency (farár) a Letitia, Simon

Buhrmanovci

Calvin (majiteľ hostinca) a Violet

Lathetonovci

Edmund (tesár) a Prudence

Fowlerovci

Gran (chovateľ hydiny) a Alice (učiteľka)

Pravidlá

tak, ako ich navrhli starší a schválilo prvé zhromaždenie Amity Falls:

1. Lano spletené z pevných prameňov sa nerozstrapká, nepretrhne ani neopotrebuje. Ak budeme všetci ťahať za jeden povraz, Amity Falls odolá každej búrke.
2. Staraj sa o svoje zvieratá aj polia a všetci sa budeme tešiť z hojnosti jedla.
3. Pätnásť ráz musia deti zasiať úrodu, kým sa budú smieť zúčastniť na zhromaždení.
4. Neškod' svojim blížnym, lebo sa na teba znesie hnev obyvateľov Amity Falls.
5. Nevypušť z úst nepravdivé slová, ktoré človeka navždy odsúdia.
6. Keď ti susedia podajú pomocnú ruku, aj ty im ponúkni svoju, ako káže Boh.
7. Nevchádzaj hlboko do lesa. Za Zvončekmi striehnu temní diabli.

BABIE LETO

1

Dym sladko voňal horiacim borovicovým ihličím. Unikal z úľa predo mnou a tancoval v miernom vetríku, ktorý ho niesol cez polia do diaľky. Otec stlačil mechy a do vchodu vysokej drevenej stavby vypustil ďalší oblak dymu. Chvíľu v duchu počítal sekundy a potom spokojne prikývol.

Ruky som mala celkom zakryté, no keď som sa priblížila k úľu, aj tak sa mi triasli. Prvý raz som smela pomáhať pri vyberaní rámkov a chcela som mať istotu, že všetko robím presne podľa otcových pokynov. Tlmene som zastonala, zdvihla som ťažký vrchnák a položila ho na trávnu. Našťastie sa mi podarilo vyhnúť trom omámeným včelám, ktoré po ňom liezli.

Otec fúkol hlboko do debničky ešte trochu dymu, ustúpil a pustil ma k nej. „Vyber jeden nadstavok a skontrolujeme ho.“ Tvár mu zakrývala hustá sietovina, a tak jeho hlas znel tlmene.

Videla som iba obrys otcovej tváre, a aj to len z boku, no zdalo sa mi, že sa tvári natešene, možno dokonca pyšne. Modlila som sa, aby som ho nesklamala.

Pri zbere medu som zvyčajne bola v kuchyni s matkou, Merry a so Sadie. Otcovi vždy pomáhal Samuel, nosil nám ťažké rámiky plné medu, aby sme ich mohli spracovať. Držala som ich kolmo, zatiaľ čo matka širokým nožom zručne odstraňovala voskové viečka z medových plástov. Potom

vložila rámičky do veľkého kovového bubna a Merry so Sadie striedavo krútili kľukou, kým z nich nevytočili všetok med určený na filtráciu.

Pozrela som na náš dom a predstavila som si svoje sestry, ako bojujú o miesto pri kozube, kde pomáhali vyvárať a sušiť fľaše. Dnes sa však určite hádajú a prosia matku, aby ich pustila von. Stráviť taký krásny deň nad horúcim ohňom a železnými hrncami by bolo škoda. Nad hlavou mi zaškriekal jastrab, lenivo krúžil v neskorom augustovom slnečnom svetle, akoby so mnou súhlasil.

„Ellerie,“ vytrhol ma z myšlienok otcov netrpezlivý hlas. „Prvý rámik ide von najťažšie. Včely niekedy zapečatia okraje živicom. Na jeho uvoľnenie budeš možno potrebovať dláto.“

„Nepodráždim tým včely?“ Pozrela som cez škáry v rámikoch. Vytrvalý bzukot už stíchol, ale v spodných nastavkoch som ešte videla pohyb.

„Len ak budeš postupovať nesprávne,“ odvetil, ale cítila som, že za sieťovinou sa usmieva. „Keď mi otec prvý raz dovolil vybrať rámičky, schytil som šesť žihadiel. Aj to patrí k prijímaciemu obradu.“

Vyrastala som s rodičmi včelármi, takže včely ma už uštipli a netúžila som to zažiť znovu. Pri prvom uštipnutí som prevrátila domácnosť hore nohami. Celú noc som preplakala – nie však nad svojou opuchnutou rukou, ale nad chuderkou včeličkou, ktorá za vypustenie žihadla zaplatila životom.

Siahla som pod hustú sieťovinu na svojom klobúku, zotrela som si z tváre pot a zamyslela som sa. Kde treba začať? V tejto časti úľa sa nachádzalo osem rámikov a všetky boli od seba oddelené rovnako širokou medzerou. Vybrala som si jeden blízko stredu a jemne som ním pokývala. Išlo to celkom ľahko. Zadržala som dych a vytiahla ho von. Dávala som pozor, aby sa nedotkol susedných rámikov.

„Tak sa na to pozrime.“ Otec sa predklonil a skúmal prácu včiel.

Niektoré bunky včelieho plástu, ktorý pripomínal čipkový vzor, boli plné a zakryté viečkom, ale väčšia časť rámika zostala prázdna.

Mľaskol a zamyslel sa. „Ešte nie. Tento rok nás možno čaká neskorý zber. Minulú zimu napadlo priveľa snehu. Vráť ho na miesto.“

Veľmi opatrne som vsunula drevený rámik späť do drážok a vydýchla som si od úľavy.

„A teraz ďalší.“

„Skontrolujeme všetky?“

Otec prikývol. „Keď si dáš námahu so zadymovaním včiel, chceš mať istotu, že si úl naozaj dôkladne skontrolovala. Nás včelárov nezaujímajú iba med. V podstate sme správcovia úľov, ochrancovia včiel. Musíme sa uistiť, že sú zdravé a že im nič nechýba.“

Položil dymák na zem, zdvihol horný nadstavok a nazrel do spodných komôr. Keď ho odložil nabok a spočítal rámiky, jeden vytiahol a jemne z neho odstránil dve včely, ktoré sa omámene držali plástov.

„Povedz mi, čo vidíš.“

Prižmurila som oči a zadívala sa naň cez závoj. Boli tam ďalšie včelie plásty, zlaté ako vitrážové okno. Takmer každá bunka mala v strede bielu škvvrnku, nie väčšiu ako jačmenné zrno. „To sú vajíčka, však?“

„Výborne. Čo nám vravia?“

Zrazu som sa cítila nepríjemne, ako školáčka s hrboľatými kolenami, nie staršia než Sadie. „Že kráľovná kladie?“ Vydal súhlasný zvuk, ktorým ma povzbudil, aby som pokračovala. „A to je dobre, však? Znamená to, že úl je zdravý?“

Otec prikývol. „Dokazuje to, že úl má kráľovnú.“ Ukázal na vajíčka, v hrubých rukaviciach pohyboval rukami menej isto a pomalšie než zvyčajne. „Takéto veľké vajíčka nám

prezrádzajú, že pred tromi dňami tu ešte bola. Keď kontro-
luješ nadstavky, vždy hľadáš čerstvé vajíčka. Nadstavok bez
nich znamená umierajúci roj.“

Vrátil rámik na miesto, vybral von ďalší a ukázal mi
larvy – tučné biele guľôčky, ktoré sa vôbec nepodobali na
bzučiace včely, poletujúce v našej záhrade. Ďalší rámik ob-
sahoval kukly, rastúce a snívajúce v bunkách medového
plástu.

„Tieto sa vyliahnú už o niekoľko dní,“ spokojne pozna-
menal otec. „Nové robotnice alebo trúdy. Nášmu úľu sa
darí dobre, Ellerie. Poskladajme zase všetko dohromady
a dovoľme včelám, aby sa zobudili. Na budúci mesiac prí-
deme skontrolovať med.“

„A všetky prežijú?“

Môj znepokojený tón ma podráždil. Vedela som, že na-
ším včelám sa nič nestane. Otec zatiaľ neprišiel ani o jednu
kolóniu. Keď som však zblízka sledovala, ako všetky časti
úľa rovno v mojich rukách zapadajú do seba, uvedomila
som si, aký krehký je život včiel. Zabudnete vrátiť dnu
jeden rámik a včely môžu uvoľnený priestor vyplniť takým
veľkým množstvom plástov, že pri ich vyberaní zničíte celý
nadstavok. Položíte vrchnák nakrivo alebo ho necháte tro-
chu odchýlený a včely nebudú schopné regulovať vnútornú
teplotu. Upracujú sa na smrť, keď budú krídlami ovievať úľ
v márnom úsilí zohriať ho.

„Neboj sa, prežijú. Mimochodom, dnes ti to išlo dobre.“

Očervenela som od radosti. Chcela som na otca zapô-
sobiť, dokázať mu, že som rovnako šikovná ako Samuel.
Dnes sem mal prísť v klobúku so závojom on, ale hneď po
raňajkách sa vykradol z domu a otcova tvár stmavla ako
obloha pri letnej búrke.

Samuel sa cez leto zmenil. Neraz ušiel z farmy so svo-
jím najlepším priateľom Winthropom Mullinsom hneď
po dokončení domácich prác. Niekedy ich ani nedokončil
a matka ich musela rozdeliť medzi nás dievčatá. Často sa

hádal s otcom pre nejakú maličkosť, kým obaja neočerveneli ako moriaky. Matka bola presvedčená, že sa vykráda z domu na schôdzky s dievčatom, no vôbec som netušila, kto by to mohol byť. Ja a moje dvojča sme sa jeden druhému vždy so všetkým zdôverovali, a tak som odmietala uveriť, že brat má zrazu predou mnou tajomstvá.

Keď vrchnák bezpečne zapadol na svoje miesto, zohla som sa po kovový dymák, skôr než sa ho zmocní otec, a ponúkla som sa, že ho odnesiem do kôlne. Len čo sme sa dostatočne vzdialili od úlov, zložil si klobúk a vložil doň rukavice, ktoré predtým zabalil do sieťoviny.

„Myslím, že táto zima bude dobrá,“ predpovedal. Vykračoval si ako vojak, a keď začal falošne písať vojenskú pieseň, neubránila som sa úsmevu.

„Ako sa volá tamtá rastlina?“ Ukázal na ružové kvety rastúce pri chodníku.

Zložila som si klobúk, aby som si ich lepšie prezrela. „Kyprina úzkolistá!“ pyšne som zvolala.

Otec nesúhlasne mľaskol. „Ako znie jej skutočný názov?“

Snažila som sa spomenúť si na druh, ktorý otec drobným písmom zapísal do botanickej knihy.

„*Epilobium angustifolium*?“ tipla som si. Na latinskom názve som si takmer polámala jazyk.

Otec sa usmial. „Výborne.“

„Mohla... mohla by som ti pomôcť aj nabudúce?“ spýtala som sa, odhodlaná využiť jeho dobrú náladu.

Prikývol a srdce mi poskočilo od radosti. Otec bol málovravý – iba ak by ste nadhodili tému včiel, o ktorých vedel rozprávať celé hodiny.

Samovi som závidela. Narodil sa iba niekoľko minút predou mnou... a bol chlapec. Za otcom vždy kráčal ku kôlni bez obzretia, sebavedomý a istý si svojím miestom vo svete.

Nie ako ja, dievča, čo vysedáva doma a čaká, kedy bude môcť urobiť ďalší krok vo svojom živote. Čaká na chlapca,

ktorý príde a umožní jej splniť si životné poslanie. Urobí z nej manželku a matku.

A tak som čakala...

A čakala...

A čakala...

Až dodnes.

V kôlni som ešte dlho držala v rukách klobúk so závojom a prsty ponárala hlboko do sieťoviny. Bála som sa, že keď ho pustím, čaro popoludnia sa rozplynie. Vtom som pod palcom zacítila silné vibrovanie. V sieťovine uviazla zatúlaná včela. Opatrne som oddeľovala jednu vrstvu od druhej a snažila som sa ju vyslobodiť, zatiaľ čo nahnevane mykala nohami.

„Nebodni ma, nebodni ma,“ šepkala som jej. „Len ti chcem pomôcť. Už si takmer voľná...“

Žihadlo sa mi zapichlo z boku do prsta a vzápätí vzduch rozvibroval vydesený výkrik.

Nevyšiel však z mojich úst.

Otec sa ponáhlal von, odkiaľ sa ozývali ďalšie výkriky. Toto nebol zvuk detskej hry, ktorá sa vymkla z rúk. Táto bolesť sa nedala zmierniť priložením dlahy a bozkom na koleno. Rozliehala sa údolím a menila sa na kakofóniu zúfalstva.

„Ellerie, bež po svoju matku. Ideme do mesta.“ Otec už bol v polovici cesty vedúcej do Amity Falls.

Ozval sa ďalší prenikavý výkrik a napriek teplému popoludniu mi po krku stiekol pramienok studeného potu. Moje nohy sa však odmietali pohnúť. Nechcela som zistiť, čo spôsobilo toľké utrpenie.

„Ellerie!“ posúril ma otec, ktorý vycítil, že nejdem za ním.

Odhodila som klobúk. Prst mi hrozivo opuchol. Včela sa uvoľnila zo sieťoviny a spadla do prachu. Už bola mŕtva.

2

Samuel sa tlačil medzi ľuďmi, ktorí sa zbehli na verande obchodu staršieho Amosa McClearyho. Obchod so zmiešaným tovarom sa nachádzal v samom srdci Amity Falls, rovno oproti škole. Tam vždy oznamovali dobré správy a príjemcovia zlých správ nachádzali okamžitú útechu.

Matka a otec sa predierali medzi zvedavcami dopredu. Pohotovo som zadržala Sadie, aby sa nepchala za nimi. Vedľa mňa stála vysoká štíhla Merry, siahala mi takmer po pleciah. Cítila som, ako zmeravela, keď zbadala to, okolo čoho sa všetci zhŕkli.

Molly McClearyová, Amosova nevesta, ležala na Samsonovi, vzácnom žrebcovi svojho manžela. Zviera bolo obrovské, vysoké takmer stodevätidesiatpäť centimetrov, ale teraz, keď ležalo uprostred prašnej cesty a fučalo od bolesti, vyzeralo oveľa menšie. Molly ho objímala a vzlykala do pokrčenej sedlovej prikrývky. Roztrhané konce látky pokrývali tmavohnedé flaky.

Krv.

Vo vzduchu sa vznášal štiplavý zápach, aký sa zvyčajne šíri z medených mincí. „Merry, čo keby si vzala Sadie a ďalšie deti na školský dvor?“ navrhla som jej a márne som sa snažila zakryť malej sestre oči pred tým strašným výjavom. Zásobovací konvoj, ktorý viedol Jebediah McCleary na Samsonovi, odišiel z Falls iba včera. Nech sa za ten jeden

deň stalo čokoľvek, sedemročné dievčatko, ktoré si namýšľalo, že je už veľké, sa o tom nemuselo dozvedieť.

Sadie sa mi snažila vytrhnúť z rúk, svetlé vrkoče jej poskakovali okolo hlavy. „Chcem zostať,“ bránila sa. „Už nie som decko.“

„To predsa nikto netvrdí...“ spustila som, ale šikovná Merry ma prerušila.

„Pozri, tamto sú Pardon a Trinity.“ Ukázala na Sadine priateľky. Aj ony postávali na okraji zhromaždenia. Stáli na špičkách a dúfali, že sa im podarí zazrieť aspoň niečo. „Počula si, že Trinity sa minulý týždeň podarilo naraz zdvihnúť zo zeme až päť kostičiek? Na jediný dotyk loptičky.“

„To nie je možné!“ posmešne vyhlásila Sadie a podozrievavo pozrela na priateľku.

Merry pokrčila plecami. „Aspoň mi to tvrdila.“

Sadie si siahla do vrecka a vybrala z neho hrst kovových kostičiek. „Svoje mám so sebou. Uvidíme, či sa jej to podarí znovu.“ Nepohla sa bez nich ani na krok a všetci sme o tom vedeli.

Vďačne som sa usmiala na Merry, keď naša malá sestra nahlas vyzvala dievčatá, aby sa zahráli s kostičkami. Čoskoro sa vzdialili z dosluchu, lahučké voálové sukne rozprestrelí na školských schodoch. Merry sa hneď zapojila do hry a snažila sa dievčatá rozptýliť, no podchvíľou na mňa vrhla znepokojený pohľad, ktorému som nerozumela.

„To neurobíš!“ skríkla Molly na staršieho Matthiasa Dodsona a pritiahla moju pozornosť späť k hroznému výjavu. Kováč stál nad ňou a nad koňom s pištoľou v ruke. „Jeb by to nikdy nedovolil.“

„Molly, pozri sa mu na nohu. Košť je roztrieštená. V nijakom prípade sa nedá napraviť. Ten kôň už nikdy nebude chodiť.“

„Vrátil sa sem, nie? Určite na tom nie je tak zle, ako si myslíš.“

Pohľad na zlomenú zadnú nohu žrebca mi doslova vyrazil dych. Mal ju vykrútenú nabok v neprirodzenom uhle. Matthias mal pravdu. Kosti v nej by mu nikdy poriadne nezrástli. Samsona museli zastreliť. Nechať ho tak príšerne trpieť by bol zločin.

Matthias, ktorému ťahalo na tridsiatku, bol najmladší z troch starších v meste. Pošúchal si zátylok ako malý chlapec, zjavne si želal, aby niekto zasiahol. „Ja... nechápem, ako sa mu podarilo prísť až sem, ale nemôžeme...“

„Jeb ti to nikdy neodpustí. Nie. Nie, to nesmieš urobiť!“ Pohladkala žrebca lesklú čiernu srst'. Keď odtiahla ruku, bola mokrá a červená.

„Molly, nejde iba o jeho členok...“

„Vravím nie!“ V zlomku sekundy sa ocitla na nohách a odtláčala Matthiasa so zbraňou preč od koňa.

Dav zhrozene cúvol. Molly svojím telom zakrývala najhoršie zranenia zvierata a predok jej šiat zmáčala jeho krv. Samson mal na boku štyri hlboké rany od pazúrov, ktoré odhaľovali šľachy a kosti. Triasol sa od bolesti a namáhavo dýchal. V kútikoch zamatových pyskov sa mu zbierala biela pena.

Napokon zasiahla naša matka. Vystrela ruky pred seba, aby ukázala, že nechce nikomu ublížiť. Žene sa prihovorila tichým hlasom a dlaňou jej chlácholivo krúžila po chrbte ako nám, keď sme ochoreli a museli zostať v posteli. „Samson veľmi trpí, Molly.“

Nešťastne prikývla.

„Chápem, že to je pre teba ťažké, ale Samson verí, že budeš statočná a zachováš sa správne.“

„Viem.“ Mollin hlas znel chrapľavo. „Ale Jeb...“

„Jeb to pochopí.“

Roztrasená Molly sa vrhla svojej matke do náručia, pričom jej zašpinila šaty krvou. „Chcel by to urobiť sám. Musíme naňho počkať. Nikdy by mi neodpustil, keby...“

Matka sa obrátila a jasnými modrými očami sa roz-

hľadla po zhromaždení. Na chvíľu sa zastavili na mojej tvári a potom sa pohli ďalej, zjavne hľadali muža, ktorý tam nebol. „Kde vlastne je? Už ho odviezli k doktorovi Ambrosovi? Kde zostali ostatní z konvoja?“

Matthias vysunul sánku nabok, až mu v nej zapraskalo. „Nikto iný sa nevrátil. Ten úbohý kôň sa prihnal po ceste do mesta a oči mal vyvrátené takmer celkom dozadu. Ešte nikdy som nič podobné nevidel... A Jeb s ním nebol.“

Pozrela som na rad stromov, akoby som čakala, že zvyšok zásobovacieho konvoja sa každú chvíľu vyrúti spomedzi nich a pokúsi sa uniknúť netvorovi, ktorý rozdiapal úbohého žrebca. Lenže vysoké borovice, týčiace sa nad Falls ako bdeli strážcovia, sa ani nepohli.

Molly sa zrazu prudko roztriasla a zrútila na zem. Schmatla sedlovú prikrývku a pritísila si ju na tvár, aby stlmila prenikavé výkriky. Vyvierali hlboko z nej a ako ostnatý drôt trhali všetko, čo im prišlo do cesty. „Toho koňa by nikdy neopustil, kým by bol...“ Jej ďalšie slová zanikli vo vzlykoch.

Matka si kľakla vedľa nej a chvíľu jej šepkala do ucha. Napokon pomohla trpiacej žene vstať a obe pomaly zamierili hore schodmi do obchodu so zmiešaným tovarom. Skôr než matka prekročila prah, obrátila sa a kývla hlavou Matthiasovi. „Urob to.“

Krvavá záležitosť sa skončila, ani sme nestihli odvrátiť zrak.

Potom na mŕtvolu hodili vozovú plachtu, aby sme sa nemuseli na úbohé zviera pozerieť.

Nemohla som od neho odtrhnúť oči. Štyri červené pruhy, ktoré sa objavili na plátne, som sledovala aj vtedy, keď vedľa mňa zastal Samuel. Hoci sme neboli jednovažečné dvojčatá, s jemnými zlatými vlasmi a so sivými očami sme nepochybne vyzerali ako príbuzní.

„Čo sa prihodilo tomu konvoju?“ zašepkala som a žalúdok mi stiahol od zlej predtuchy. Ak v lese žilo niečo,

čo dokázalo skoliť takého veľkého koňa, ako bol Samson, nechcela som si ani predstavovať, čo by mohlo urobiť človeku.

Samuel si napravil striešku slameného klobúka a očami preletel les. „Neviem.“

„Ostatní muži... myslíš si, že sú...“

„Neviem, Ellerie,“ dôrazne zopakoval.

„Kde si bol ráno?“

„Stál som... neďaleko brehu a počuli sme krik. Keď som sem pribehol, Samson už mal...“ Ukázal na plachtu. „Tú ranu na boku a dokaličený členok. Je to tak, ako vraví Matthias. Nikto iný tam nebol... Iba ten kôň.“

„Kto sú ,my‘?“

Odtrhol oči od stromov. „Čo?“

„Povedal si ,počuli sme krik‘. O kom si hovoril?“

Skôr než mi Samuel stihol odpovedať, dopredu sa pretisla nízka žena v strednom veku. „Na to zvieru zjavne zaútočili,“ vyhlásila Prudence Lathetonová, tesárova manželka. „Pravdepodobne vlky.“

„Nikdy som nevidel vlka s takými veľkými pazúrmí,“ namietol farár Clemency Briard a položil ruku na zakrvavenú plachtu. Aj keď roztiahol prsty najviac, ako sa dalo, celú ranu nezakryli. „Určite to bol medveď.“

„Ale to zavýjanie...“ Prudence náhle zmĺkla a vyblednutými modrými očami sa rozhliadla po zhromaždení, akoby čakala potvrdenie. „Aj vy ste ho počuli, však? V noci? Znelo... jednoducho strašne. A tak blízko mesta...“

Vedela som, o čom hovorí. Posledné tri noci ma zobudzali vlky. Z ich zavýjania, rozliehajúceho sa tmou, doslova mrazilo. Aj keď som vedela, že v podkroví nášho domu mi nič nehrozí, pritísala som sa k Merrinmu chrbtu a dlho som sa nevedela zohriať.

„Blízko okraja lesa sa minulý týždeň túlal grizly,“ potvrdil Cyrus Danforth. „Najväčší, akého som kedy videl.“ Ukázal si na plecيا, akoby odhadoval jeho výšku. „A to stál

na všetkých štyroch. Ňuchal okolo udiarne Abelovcov. Nezdalo sa mi, že by mohol... Toto som určite nečakal.“

„Kde sú ostatní starší?“ spýtal sa otec a pozrel na Matthiasa. „Mal by si vytvoriť pátračí oddiel.“

Kováč si poškriabal bradu, tmavú a lesklú ako bobria kožušina. „Lelanda Schäfera som dnes nevidel. Cora vravela, že ráno odišiel so stádom na západný hrebeň hory. Odtiaľ by nepočul nijaký hluk.“

„A Amos?“

Všetci sme sa rozpačito pozreli na obchod so zmiešaným tovarom. Aj odtiaľto sme počuli starcove vzlyky.

„On a Martha by teraz mali byť s Molly,“ usúdil Matthias. „Farár Briard? Možno by ocenili zopár upokojujúcich slov.“

Clemency sklamane skrivil hrubé pery. Zjavne chcel zostať tu a ďalej sledovať drámu. Napokon si vzdychol, vzpriamil svoju územčistú postavu a zhovievavo prikývol. „Asi máš pravdu, Matthias. Pamätajte na McClearyovcov vo svojich modlitbách. Dobré požehnanie vám všetkým.“

„Dobré požehnanie,“ zopakovali sme, keď odhodlane zamieril k obchodu.

„Zorganizujeme to sami,“ vrátil sa môj otec k aktuálnemu problému. „Ak naozaj došlo k útoku – medveďa alebo inej šelmy –, zásobovací konvoj sa možno rozpadol. Muži sa rozutekali na všetky strany a niektorí sa možno zranili alebo zablúdili.“

„Čerta zorganizujeme.“ Cyrus vyplul na zem prúd močky, pričom tesne minul obrubu Prudenceinej sukne. Uskočila a znechutene pokrčila nosom. „Ten splašený žrebec pravdepodobne zhodil Jeba na zem a prekrižil cestu medvedovi, skôr než sa dostal domov.“

Otec pokrútil hlavou. Farma Danforthovcov hraničila s našimi poľami. Naše rodiny rozdeľovali dávne nezhody, na ktoré nikdy celkom nezabudli. Otec a Cyrus sa vedeli správať civilizovane, keď to bolo potrebné, ale vzájomná